

Byla svatá Dorota,
Pobožného života,
Pěkně, čistě chodila,
Protože svatá byla.
Šla jednou přes králův háj,
Potkal ji tam sám pan král.

Chceš Dorotó, chceš mou být?
Chce ti celý svět sloužit;
»Nechci, králi, nebudu,
Slíbila jsem jinému,
Slíbila jsem jinému,
A to Bohu samému.«

Král se na ňu rozhněval,
Do žaláře vsadit dal,
Do žaláře vsadit dal
A na vojnu odjechal.
Sedm let tam bojoval,
Na osmý rok přijechal.

A jak domů přijechal,
Na Dorotu hned se ptal.
Je Dorota, je, žije,
Nejí ani nepije.
Král se na ni rozhněval
A katu ji pod moc dal.

Kat s ní ide po mostě,
Rozmlouvá s ní po sprostě:
Chceš, Dorotko, chceš mou být?
Chci ti život zachránit.
»Nebyla jsem královou,
Ne tak býti katovou.«

Kat se na ni rozhněval,
Na oleji smažit dal;
Ona Boha prosila,
Aby hrom bil do kola
A hned z čistého jasna,
Až se země otřásla.

Lidé práce nechali
A ku králi spěchali
Pane králi pravda jest,
Že Dorota svatá jest
»Vezmi kate sekeru,
Setni Dorotě hlavu.«

Již je Dorota sřata,
Duše do nebe vzata
Andělé duši vzali
A tělo pochovali.
Doneste jí lilie,
Od Panenky Marie,
Doneste jí ovoce
Od nebeského Otce.

1074.

Slavení práva.

Z Drahlova (u Olomouce)

Jedna, dvě, dvě jsou dvě, kdo jich nechce po-čí - ta - ti,

ten se mů-že přesvědči - ti, že jsou dvě.